

موانع نوآوری و پایداری در دانشگاه‌ها

بهمن خسروی پور^۱، فاطمه حمید^۲

^۱ استاد و عضو هیئت علمی دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی خوزستان

^۲ دانشجوی کارشناسی ارشد ترویج و آموزش کشاورزی، دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی خوزستان

چکیده

در حال حاضر دانشگاه‌ها تاثیر عمده‌ای بر رشد منابع انسانی در مسیر نوآوری صنعت، تکنولوژی و اجتماعی دارد، چرا که پژوهشگران حاضر در محیط دانشگاه توان بالایی برای پیشبرد اهداف صنعتی و توسعه‌ی تکنولوژی‌ها و نوآوری‌ها دارند. اما متأسفانه پیشرفت در دانشگاه‌ها به دلیل نبود شرایط عمومی مناسب به اندازه‌ی مورد انتظار نبوده است. با توجه به اینکه تاریخچه‌ی کمی از ارتباط بین نوآوری و توسعه پایدار وجود دارد، اما رابطه‌ی بسیار نزدیکی بین نوآوری و پایداری وجود دارد. با این حال دو فرآیند پایداری و نوآوری بسیار با هم مرتبط هستند زیرا زمانی که آنها با هم، هم راستا می‌شوند، منجر به اثرات و مزایای دراز مدت می‌شوند. پایداری نه تنها به عنوان بخشی از آموزش، تحقیق و نوآوری است بلکه همچنین فرآیند یادگیری فراگیر در داخل و خارج از دانشگاه‌ها در نظر گرفته می‌شود. هنگامی که دانشگاه به دنبال به کارگیری رهنمودهای پایداری که جز فعالیت‌های روزمره آن به شمار می‌رود، می‌باشد با مسائل و موانعی مواجه می‌گردد که باید آن‌ها را مورد توجه قرار دهد. تبدیل شدن به دانشگاه پایدار و نوآور کار آسانی نیست، زیرا نیازمند شاخص‌ها و حمایت‌های سازمانی مختلفی است که می‌بایست به کار گرفته شود. در این مقاله که براساس یک مطالعه کتابخانه‌ای تهیه شده است، تلاش شده است تا موضوع پایداری و نوآوری را در دانشگاه مورد بررسی قرار دهد.

واژه‌های کلیدی: پایداری، نوآوری، دانشگاه، آموزش عالی، توسعه‌ی پایدار.

مطالعات مدیریت و کارآفرینی

دوره ۴، شماره ۱، بهار ۱۳۹۷، صفحات ۱۹۳-۱۸۴